

ærede Medlem, vi havde ikke sluttet med 1,500 Kr. men ere gaade op til de høist lønede Lærere og ville give dem Tillæg ogsaa. Forslaget er som sagt ikke nyt, og det er allerede bleven overveiet af Regjeringen. Hvad Forslaget om den forskjellige Ret for Kjøbstadkommunerne og Flækkerne med Hensyn til Lærerebedernes Besættelse angaar, saa kan jeg ikke være enig med ham i, at den personlige Interesse ikke skulde kunne gjøre sig gjældende det ene Sted lige saa vel som det andet, og det forekommer mig underligt, at det ærede Medlem vil bruge dette Argument, da han jo nylig selv har oplevet noget Lignende i den store Kommune, hvortil han er særlig knyttet. Jeg kan ikke erkjende, at man har tillagt Kommunerne nogen saa særlig Forpligtelse, at man derfor skulde indbringe dem saa store Forretigheder. Det er det, som forlanges af Kjøbstæderne i Reglen og ingenlunde som nogen bindende Forpligtelse for alle, at de skulle have etaarige Klasser. Men saa vil det ærede Medlem ogsaa lægge Mærke til, at der i en senere Uddeling af Loven er foreslaaet en Frihed for Kjøbstæderne, nemlig den at have deres egne Skoleinspektører, naar de ville betale dem selv. Det er ingen ubetydelig Frihed, og den har Udvalgets Flertal været fuldstændig enig om at foreslaa dem tildelt, men derimod paa ingen Maade om at gaa ind paa, at der skulde kunne etableres en særlig Ret for Kjøbstæderne og Flækkerne fremfor Landet med Hensyn til Skolelærerembedernes Besættelse. Jeg kan ikke forstaa, hvorledes det ærede Medlem under de nuværende Forhold kan tro det muligt at sætte et saadant Forslag igjennem. Naar det ærede Medlem endelig gjorde opmærksom paa, at der ved vore Alderstillægs Fordeling vilde forekomme visse Uregelmæssigheder og Vilkaarligheder, har det ærede Medlem fuldstændig Ret, men det vil forekomme ved enhver Inddeling af Embederne i forskellige Klasser. Man vil altid derved komme til en Grændse, hvor en vis Vilkaarlighed begynder, og dersom en Mand ikke faar Alderstillæg, fordi han har 2,100 Kr. i Løn, saa siger jeg, at saa har han haft 2,100 Kr. længere end den Anden, der tilfaldt 2,300 Kr. Det er af den Slags Vilkaarligheder, som man ikke ved nogenformhelt Inddeling kan undgaa, naar man vil sætte bestemte Grændser mellem de forskellige Embeder. Det ærede Medlem har fuldstændig Ret i, at det er en Vilkaarlighed, men man kan ikke undgaa den paa nogenformhelt Maade.

Formanden: Om den eventuelle Tilbagegetagelse af Udvalgets Flertals Forslag under Nr. 15 til § 21 vil der ved et senere Affnit blive Tale.

Krieger: Den ærede Ordfører fremhævede for et Dieblit siden stærkt Hensynet til, hvad der kunde sættes igjennem. Jeg veed ikke, om

dette Hensyn fortjener at være saa afgjørende ved denne Sags Behandling. Det forekommer mig, at er der visse Ulemper ved dette Lovforslags Behandling under den nuværende Situation, kunde der maasse netop være den Fordel forbunden dermed, at man ikke saa saa meget paa, hvad der kunde sættes igjennem, saa at, hvis der var et Forslag, som man i og for sig ansaa for rigtigt, man da heller ikke tog i Betænkning at stille det op, og det saa meget mere, som man jo dog umulig kan vide, naar det kommer dertil, at Sagen overhoved kan føres igjennem, om saa ikke det Forslag, som det i Dieblirket antages for umuligt at gennemføre, til den Tid kunde sættes igjennem, naar man alvorlig fastholder det. Jeg fremhæver dette som Indledning til en Hensynstilling, som jeg vil gjøre til det ærede Udvalg og blandt Andet særlig til det ærede Medlem af Udvalget (Sæsen), som har haft Ordet i denne Sag og som mod Sædvane har haft Betænknelighed ved at stille et Forslag op, som han ansaa for rigtigt. Det er Forslaget med Hensyn til Skolelærerembedernes Besættelse. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem ved denne Leilighed havde viist noget af det samme Mod, som han saa ofte tidligere har viist, at altsaa det ærede Medlem ikke havde haft Betænknelighed ved at bringe et Forslag frem om den rette Form for Lærernes Ansættelse. Her er et Punkt, hvor jeg finder, at, dersom Udvalgets Flertal og med Udvalgets Flertal Thingets Flertal mene, at den Regel, som er indført ved Loven af 1856, egner sig til at forandres — ikke til fuldstændig at ophæves, men forandres — saa skulle vi mindst i dette Dieblit vige tilbage fra at tage Spørgsmaalet under Overveelse. Der vil neppe komme noget andet Tidspunkt, hvor dette Spørgsmaal vil komme saa naturligt frem, som netop under de nuværende Forhold og netop i Forbindelse med den betydelige nye Understøttelse fra Statens Finantser til Kommunerne, som er stillet i Udfigt, Noget, der ligger langt udenfor den Tingenes Tilstand, som har fundet Sted, siden Loven af 1856 blev givet. Man kan tænke sig den Fremgangsmaade, som det ærede Medlem fra Horsens (Sæsen) paapegede i Henhold til en tidligere Udvalgsbetænkning, men man kan ogsaa tænke sig en værdende Fremgangsmaade. Man behøver ingenlunde at slaa en Streg over de Former, som nu ere gjældende, men medens man en Gang fastholder dem, kunde man en anden Gang tænke sig den omvendte Fremgangsmaade saaledes, at det var Skoledirektionen, som fremstillede tre Ansøgere, mellem hvilke der kunde vælges, kort sagt, der kan tænkes forskellige Fremgangsmaader. Jeg vil henstille til Udvalgets Overveelse, om det vilde være Ret at vige tilbage for Udtalelsen af den Overbevisning — jeg forudsætter nemlig, at i det Mindste flere af Udvalgets Medlemmer have denne Overbevisning — at det vilde være et stort Gode, naar Ensamigheden i